

nică literară. Prin aceasta n-a crescut frecvența capodoperelor, dar atitudinea față de literatură a devenit mai lucidă și, poate, mai sceptică.

Unul din ultimele mari cazuri de naivitate și diletantism a fost cel al melodramei. Este vorba, bineînțeles, de melodramă ca gen. Crezând cu mult entuziasm că faptul divers este, în sine, un fapt estetic, autorii melodramei s-au apucat virtos să scrie piese despre întâlniri dintre mame aflate în suferință și propriii lor copii părăsiți. S-au stors multe lacrimi, dar efectul axiologic a fost nul. Pen-

tru că s-a făcut o mică confuzie: identificarea faptului divers cu actul estetic. Și așa, încet-încet, s-au scris și piese la care s-a ris copios despre mame suferinde și propriii lor copii părăsiți. Este un caz eras de neînțelegere a uneia dintre trăsăturile capodoperei: substanța de dramă. Falsa logică a melodramei a fost aproximativ aceasta: drama? deci, se plînge? atunci să plîngem, și vom fi mari. Și rezultatul a fost că, pînă la urmă, s-a ris.

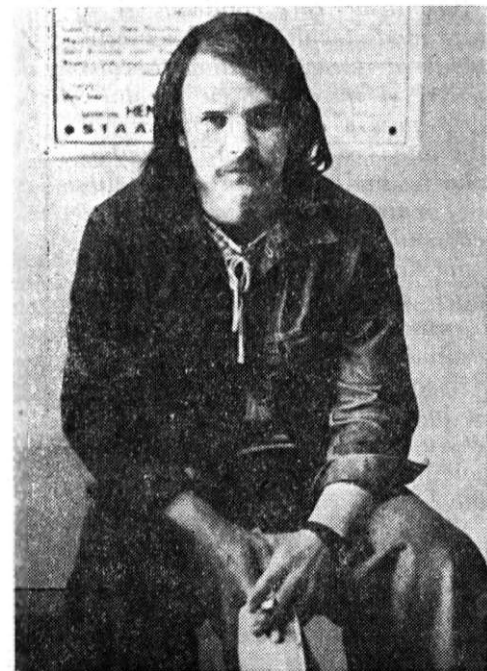
Capodopera ca *model tehnic* a rămas însă în continuare o *sursă tehnică* a evoluției.

PREMIUL DE SCENOGRAFIE AL UNIUNII ARTIȘTILOR PLASTICI PE ANUL 1974

HELMUT STÜRMER

pentru decorurile la piesa
„Hamlet“ (Teatrul „Nottara“)
și la filmele „Dincolo de
nisipuri“ și „Duhul aurului“

Născut în 1942. Absolvent al Institutului de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu“ în 1967.

Debut: scenografia spectacolului Îngrijitorul de Harold Pinter, pe scena Teatrului Mic. Repartizat la Sibiu, realizează aici scenografia a 24 de montări, printre care: Doamna nevăzută de Calderon, Patimi de Paul Everac, Croitorii cei mari din Valahia de Al. T. Popescu, Nu sint Turnul Eiffel de Ecaterina Oproiu, Cu ochii legați de Feydeau, Ploșnița de Maiakovski, Zamolxe de Blaga, Fizicienii de Dürrenmatt, Procesul Horia de Al. Voitin, Acești îngeri triști de D. R. Popescu, Furtuna de Shakespeare, Procuroorul de Djagarov, Chițimia de Ion Băieșu, Omul cel bun din Siciuan de Brecht etc. Concomitent, colaborează cu numeroase alte teatre, realizîndu-și decorurile în modalități deosebite și în colaborare cu personalități regizorale diverse. Cîntăm, dintr-o lungă fișă de creație: Neînțelegerea de Camus (Arad); Trei surori de Cehov și Puterea și Adevărul de Titus Popovici (Teatrul Maghiar din Cluj-Napoca); Transplantarea inimii necunoscute de Al. Mirodan și Cei doi tineri din Verona de Shakespeare (Reșița); Vrajitoarele din Salem de Arthur Miller și Curtea miracolelor de Cambellinis (Brașov). Invitat la Teatrul Municipal din Köln (RFG), realizează decorurile pentru Și lumina luminează în întuneric de Tolstoi.

După „punerea în spațiu“ pentru Hamlet, Helmut Stürmer e din ce în ce mai aproape de centrul atenției opiniei publice teatrale; realizează, la Teatrul „Bulandra“, decorul pentru Chițimia de Ion Băieșu (intr-o concepție complet diferită de cea sibiană), și devine „membru plin“ al acestei echipe, onorîndu-și integrarea prin viziunea plastică a Azilului de noapte.

Ca scenograf, Helmut Stürmer semnează filmele „Nunta de piatră“ (în colaborare); „Dincolo de nisipuri“, „Duhul aurului“.

Are „la activ“ două expoziții personale de pictură, precum și participări la diferite expoziții de scenografie.